

Wilhelmina wist dat er huizen bestonden met glas in elk raamkozijn en met sloten op de deuren.

De boerderij waar ze woonde, was niet zo'n huis. Als er al een sleutel voor de voordeur was, had Wilhelmina hem nooit gezien. Waarschijnlijk hadden de geiten die in en uit de keuken zwierven hem opgegeten. Het huis stond aan het eind van de langste landweg in de heetste hoek van Zimbabwe. Haar slaapkamerraam was een rechthoekig gat in de muur. In de regentijd naaide ze een scherm van plastic zakken en spande dat over de raamopening; in de tijd van de grootste hitte waaide het stof naar binnen.

Jaren geleden had een bezoeker aan Will vragen over haar raam gesteld.

‘Je vader kan toch zeker wel een glasplaat kopen?’

‘Ik hou van stof,’ had ze gezegd, ‘en van nat.’ Stof en regen maakten samen modder. Met modder kon je van alles.

De landwegen waren kaal en rood van het neergedaalde

stof. Ze werden dagelijks belopen door kapitein Browne, de eigenaar van de boerderij, en bereden door William Silver, de voorman, en door Wilhelmina, Williams enige kind.

Wilhelmina reed beter dan welke jongen ook op de boerderij, omdat haar vader had geweten dat rijden voor je kon lopen hetzelfde was als onder water uit glazen colaflessen drinken, of aan je knieën ondersteboven in baobabbomen hangen: duizelingwekkend en heerlijk. Dus groeide Wilhelmina op met onder paardenbuiken door rennen, in de paardenpoep struikelen en handenvol van haar lange donkere haar uittrekken als ze door paardenvliegen werd gestoken. De paardenjongens, die in de huisjes met golfplaten daken aan de rand van het erf woonden, huilden nooit om paardenvliegen; soms vloekten ze zachtjes lachend in het Shona – *ag, booraguma* – en Wilhelmina wist zeker dat ze voor geen enkele jongen behoefde onder te doen. Te voet was ze ook sneller dan de meeste jongens van haar leeftijd. En ze kon nog veel meer; als de mannen op de boerderij het 's avonds over haar hadden, hadden ze een heleboel en'nen nodig om haar te beschrijven: Will was koppig, *sha*, en ze kon je razend maken en ze was wild en eerlijk en trouw.

Eind oktober zat Will in het ochtendlicht gehurkt op de vloer en roerde in een pot spiritus met water. Spiritus op je voetzolen maakte ze harder en veranderde ze in levende schoenen. Er stonden zes verschillende stoelen in de koele woonkamer, maar Will zat liever op de vloer. Meer ruimte. Ze had ver uit elkaar staande ogen en wijd uit elkaar staande tenen en was helemaal een voorstander van ruimte. Haar manier van praten was ook met ruimtes ertussen, wist ze,

het langzame praten van de Afrikaanse middag, met flinke gaten vol stilte.

Ze hoorde hoefttrappel en hongerig gehinnik. Dat betekende dat William Silver thuis was van zijn vroege ochtendgalop over de landerijen. Iedereen in dat deel van Zimbabwe stond vroeg op. Het grootste deel van het dagwerk moest tegen de lunch gedaan zijn; oktober was de warmste maand. De hitte smolt de wegen tot een soort teerprut; de vogels kwamen erin vast te zitten.

De deur van de woonkamer ging open en eromheen stak een harig gezicht. Will vóélde de deur opengaan voor ze het zag; het was een heerlijk moment. Pap was terug; ze sprong, een en al snelheid en benen, in één beweging overeind, stortte zich in zijn armen en sloeg haar voeten om zijn middel.

‘Pap!’

‘Morgen! Morgen, wild katje.’

Will begroef haar gezicht in haar vaders hals. ‘Morgen, pap,’ zei ze gesmoord. Bij de meeste mannen was Will gespannen. Ze bekeek ze deels verwonderd en deels behoedzaam en zorgde ervoor om altijd een beetje afstand te houden. Ze had er een hekel aan om handen te schudden met de onbekende huid van vreemden, maar pap met zijn gespierde zachtheid was anders.

‘Hé, ik dacht dat jij de hele dag weg zou zijn?’ vroeg William.

‘Jaja, ik ga straks ook. Maar ik wilde eerst je gezicht zien, pap. Ik heb je gemist.’ Will had de vorige nacht buiten onder de machtige koepel van de nachthemel in de boomhut gezeten en was vast in slaap tegen de tijd dat haar vader was

thuisgekomen. Ze zagen elkaar soms dagen niet, maar dat gaf de blijdschap als ze elkaar wel zagen meer pit. ‘En nu,’ – ze krabbelde overeind – ‘nu kan ik gaan, ja. Ik heb Shumba nog niet gevoerd en Simon wacht op me.’ Ze draaide zich om bij de deur om iets te zeggen wat zou betekenen: ik hou van je. Wat hou ik allemachtig veel van je.

‘*Faranuka, pap!*’ *Faranuka*. Wills Shona was goed: en *faranuka* was Shona voor ‘wees gelukkig’.

Simon wachtte inderdaad. Hij was Wills beste vriend. Simon was alles wat zij niet was: hij was een lange, gracieuze zwarte jongen en zij een jongensachtig, hoekig wit meisje. Het was geen liefde op het eerste gezicht geweest. Toen Simon kwam om tot boerenknecht te worden opgeleid, had Will één enkele blik op hem geworpen en met de zekerheid van een zesjarige verkondigd dat ze hem niet mocht. Hij was kwetsbaar. Dat kwam omdat Simon enorme maki-achtige ogen had, lieve, vertrouwensvolle poelen die vol tranen leken te staan, op het punt om onder een paar stomme gekrulde wimpers vandaan te vallen.

Maar Will kwam er algauw achter dat Simon het springlevende, briljante bewijs was dat schijn bedriegt. Eigenlijk wist ze nu dat Si een jongen was als een gespannen katapult, de gesel van de stallen, met een hese lach, veel te diep voor hem, en met armen en benen die elke kom en elk bord dat langskwam, omstootten of braken. Zijn afkeer van de zinken badkuip en voorkeur voor zwelgen in de zachte, soppende Zimbabwaanse modder betekenden dat Simon een aparte geur had. Voor de jonge Will rook hij naar stof, levenssap en gezouten rundvlees.

Will rook voor Simon naar aarde, levenssap en munt.

Dus met zulke belangrijke overeenkomsten – het levenssap natuurlijk voorop, maar ook de grote ogen en de eigengereide ledematen – was het onvermijdelijk dat de twee tegen de tijd dat ze zeven waren min of meer verliefd op elkaar werden en tegen de tijd dat ze in de dubbele cijfers kwamen, vrienden van de meest stevige, kleverige en eeuwige soort waren.

Simon had Will geleerd hoe ze haar paard op het rechte stuk terug naar de stallen in galop moest krijgen met kreten als: 'Ja! *Ee-ja!* Kom op, slome!' En hij leerde haar hoe ze met een zwaai onder de hals van het paard kon gaan hangen en zo ondersteboven kon rijden, waarbij haar lange haar bedekt werd met het opstuivende stof en haar wangen naar haar ogen zakten.

Ze wisselden vaak van taal. Hij leerde het met Zimbabwaans doorspekte Engels van haar, en zij – met uitgestoken tong van concentratie – de basis van zijn Chikorekore Shona. Ze liet hem zien hoe je minutenlang onder water kon zwemmen. De truc was om van tevoren langzaam in te ademen: niet in een gulp, maar geduldig en door getuite lippen, alsof je op een rietje zoog. Haar voeten werden donkerbruin en gehard van de jarenlange hardlooppwedstrijden over de velden en haar nagels waren vuil.

Sinds december woonde Simon met zijn broer Tedia in de personeelsverblijven, een blok van bakstenen hutten en vuurplaatsen aan de rand van de Twee Bomenheuvelboerderij. Die naam, had kapitein Browne verteld terwijl zijn tabaksgroene vingers een sigaret rolden, was een soort slechte grap, omdat er honderden bomen stonden op de Bo-

menheuvel, genoeg om de heuvel zelf onzichtbaar te maken. Eigenlijk was het beter geweest als het alleen Bomenheuvel had geheten, had hij gezegd. Of Boom Boom Boom Boom Boomboerderij. Haha, die kapitein Browne.

Maar natuurlijk waren er ook open plekken met bruin gras en trillende hitte en mierenhopen. En over een ervan rende Will op dit moment en schopte zingend haar hielen tegen haar achterwerk. Zo gauw ze op roepafstand van Simons huis was, liet ze haar beste Shona roep horen.

'Ee-weh!' De roepafstand op de boerderij was minstens een veld meer dan ergens anders, omdat de lucht er stil was en er, behalve de pick-up truck, geen auto's waren; een beetje lawaai kwam heerlijk ver. 'Simon! Simon! Ben je thuis, Si?'

Simon zat nadrukkelijk in zijn neus te peuteren. Hij zat gehurkt buiten de hut, nog net in de schaduw van het bruine rieten dak, en dronk cola uit een glazen fles. Tedia's porde Simon met zijn teen. Hij zei iets in het Shona: *'Uchaenda. Opstaan, jongen. Maak dat je wegkomt naar de kleine madam.'*

De 'kleine madam' was een ouwe grap. Met 'madam' werd de op hoge toon gebiedende doorsneeboerenvrouw bedoeld, die ongeveer het tegenovergestelde uitstraalde van Wills warme en vriendelijke aard.

Simon gooide een verongelijkte kiezelsteen naar Wills voeten. 'Will!' zei hij chagrijnig. 'Waar was je? Ik dacht dat je niet zou komen. Je bent zo'n slome, man.' Dat was ze niet, maar hij zei het toch. 'Net een rups zonder poten. Wilde er net vandoor zonder jou, madman.' 'Madman' was

Simons verbastering van ‘madam’. Ze vonden het alle twee meer bij haar passen.

‘O, sorry. Sorry, Si, echt. Sorry-sorry.’ Will legde nooit iets uit.

Ze keek omhoog naar Tedias – van wie ze pijnlijk veel hield. Hij was een held, groot, met littekens, en geruststellend zwijgzaam. Ze moest haar ogen half dichtknijpen omdat de zon nu fel was en vanuit het onmetelijk blauw van de lucht neerbeukte.

‘*Mangwanani*, Tedias.’ Ze maakte een buiging, wat ze ook voor de bezoekers van de kapitein deed. *Mangwanani* betekende ‘goedemorgen’. Haar Simon hoefde niet begroet te worden, maar Tedias, in zijn lome omvang, zijn blote borst en zijn vriendelijkheid tegen honden, verdiende respect.

‘*Mangwanani*, Will.’ Hij sprak haar naam uit zoals alle mannen op de boerderij: ‘Wiel’. En haar vader had het opgepikt en noemde haar vlieg wiel, karrenwiel, reservewiel en raddraaier. ‘*Marara sei*, Wiel?’ Heb je goed geslapen?

Daar was een beleefd antwoord op, maar Will was het tot haar grote ergernis vergeten. Er bestonden in het Shona codes die ze nog niet kende, en nu kreeg ze de bibbers; er viel nog zoveel te weten, er waren subtiele verschillen waar ze niet bij kon, dingen waarvan ze wist dat ze niet wist dat ze ze niet wist. Ze zei: ‘*Ndarara... ah... ndarara kana mararawo.*’ Ik heb goed geslapen als u goed hebt geslapen.

Tedias knikte met wat op instemming leek. (Al kon je er bij andere mensen niet zeker van zijn, dacht Will terwijl ze omhoogstaarde naar zijn trage, grote glimlach. Dat was een belangrijke levensregel, de enige waar je wel zeker van

kon zijn.) ‘*Ndarara*, Will,’ zei Tedia. Ja, ik heb geslapen.

Will zag dat Simon genoeg begon te krijgen van zulke beleefdheden. Hij dronk zijn colafles leeg, boerde, veegde met de rug van zijn hand zijn mond af en gooide de fles op de grond. Hij schopte hem de weg over. ‘Kom op, Will. Madman, mafkat Will. Kom op, kom op, kom op, meisje.’ Hij hupte ritmisch achteruit, zodat elke hup landde bij ‘op’.

Maar Will bleef in de zon zitten en probeerde niet te lachen. Want ze liet zich door niemand commanderen. Ze hurkte neer, zette haar meest verongelijkte trotse gezicht op en begon met een lange stok een W in de grond te krassen. Een tor werkte zich langs de stok omhoog haar arm op en ze hield zich stil om te genieten van het kriebelende gevoel dat zijn draaddunne voetjes gaven. Hij was donkergroen met blauwe en turquoise glinsteringen en koolzwarte pootjes. Ze kuste hem heel zachtjes. Als geluk een kleur had, zou het de kleur van deze tor zijn, bedacht ze.

Er klonk gefluit. Will grinnikte: Simons fluitjes waren zo perfect dat ze hele reeksen emoties konden uitdrukken: schrik, geluk, vurige bewondering, kijk uit! Deze zei: *Ik wacht*. Met misschien iets van ‘en ik heb honger’ erin. Ze waren van plan een snelle roofoverval op de mangoboom te doen en een picknick bij de rotspoel te houden: ze wist dat ze moest gaan.

Maar Will Silver had er moeite mee om zichzelf stevig in de hand te houden, omdat kleine dingen, zoals libellen, oorwurmen, stokken met vervelde bast, warme regen, die prachtige bontkrullen achter de oren van de hond, allemaal de vreemde eigenschap hadden om de tijd te laten verdwijnen. Ze had zich vaak afgevraagd of andere mensen dat ook

zo beleefden, maar had het nooit goed kunnen uitleggen, dat gevoel van scherpste en vervulling.

Simon floot weer. Deze keer was het menens, wist Will. Ze sprong overeind, spoorde een denkbeeldig paard aan – stootte haar schorre ‘Yagh! Yah!’ uit – en racete hem voorbij. Will was trots op haar snelheid. Ze rende voorovergebogen voorwaarts, haar gebruinde huid tekende zich scherp af tegen het wit-blauw van de lucht en het geelgroen van het gras. ‘Wie er het eerst is, Si!’ riep ze, maar ze zei er niet bij waar.

Simon haastte zich achter haar aan. Ze was niet in te halen als ze in deze stemming was, en zo aanstekelijk en irritant als een bosbrand. Zo kon ze mijlenver rennen.

Toen hij met zijn lange benen de achtervolging inzette, riep hij: ‘Moet je die mafkikker zien! Al dat stof! Ag, wat jammer voor onze voorman: zijn meisje is wild geworden.’